

Tegucigalpa den 1-1-2002

Kære allesammen

Så lykkedes det endelig at komme på en internetforbindelse. Her er det den 31/12 og klokken er 17.02, hos jer er det 2002 og champagnepropperne er lige sprunget. Vi har haft en fantastisk tur hidtil, og de fleste af de historier vi kan fortælle ville I næppe tro på. Men lad os alligevel forsøge at give jer et par 'highlights': Ankomst til San Pedro Sula med bare en timers forsinkelse. Begsøgt nat, ingen muligheder for at veksle penge og tilsyneladende ingen Taxi's. Et par mistænkelige tilbud fra suspekterede personer... og hvad så? Men som Rie siger med den detaljeringsgrad når vi ikke tilbage i år, så herefter bare lidt i telegramstil:

Virginia klar på hotellet og øl. Op næste morgen (vores vidunder jet-lag medicin virker tilsyneladende) og med bus til Copan. Fin lille by der lever af de nærved liggende fantastiske Maya ruiner. Tilbage til SPS, hvor vi møder Ricardo. Til Tela på nordkysten, badestrande og viftende palmer. Små Garifuna landsbyer, hvor drømmen om tropeparadiset (i det mindste på overfladen) leves. Til La Ceiba og tidligt op næste morgen med fly til Palacios, hvor 'den internationale lufthavn' er identisk med en knoldet fodboldbane. Herfra med kano lavet af udhulet træstamme udstyret med 15 hp påhængsmotor (dårlig stabilitet) til Raista (hummer og havsnegle til middag). Videre med samme transportmiddel over krokkedillefyldt lagune (vi så dem heldigvis ikke) og videre 7 timer mod strømmen op ad floden ind i regnskoven. Regn, regn, regn og mere regn. Las Marias. Vi var de eneste der ikke var lokale og havde 4 senge med moskitonet (helt nødvendigt), i en 8-sengesstues hospidaje. Belysning: to stearinlys (mørkt fra 17.30 til 6.30). Regn hele natten og næste dag var floden steget 2½ meter og strømmen vild. Stadig regn men vi er stædige og ville videre for at komme til at gå i rigtig uberørt regnskov. Det blev dog efterhånden for meget, og da Virginia gav udtryk for en vis bekymring for tilbageturen til Las Marias , meddelte guiden at han også var bange for den tur. Det gik dog fint om end med en vis forøgelse af adrenalinproduktionen. Tilbage til Palacios og overnatning her (en horror-story i sig selv pga den rene lyd-tortur fra diverse lyd-udæmpede el-generatorer. Næste morgen til La Ceiba og videre med et andet minifly til Coxen Hole på Roatan.

Tre dage (bl.a. juleaften) på denne fantastiske Caribiske ø nord for mainland-Honduras' kyst. Vidunderlig snorkling i krystalklart vand over to forskellige koralrev med n fauna rigere end i danmarks Akvarium.

Herfra tilbage til fastlandet og to nætter i en strand-villa øst for La Ceiba. Udflugt og 4 timers hike i såkaldt cloud-forrest. Så til Trujillo og gennem højlandet (Orlancho) til Tegucigalpa. Turen gennem Orlancho var heller ikke kedelig. Vi har efterhånden vænnet os til at alle supermarkeder, for ikke at sige banker har mindst en vagt bevæbnet med en pump-gun. Men i Orlancho så vi flere folk (meget venlige i øvrigt) med seksløbere ved siden i bedste western stil. I vores guide bog så vi senere at den by vi stoppede i til frokost var nævnt for at have den længst løbende familie blod-fejde (indtil nu med 30 dræbte), som endnu ikke er afsluttet. Samme bog advarer i øvrigt mod visse vejstrækninger i området (hvor vi dog ikke var) pga. faren for landevejsrøverier, og netop før vi ankom havde politiet anholdt 3 personer for denne aktivitet (vendt mod busser).

Alt i alt mange oplevelser, som vi vil brodere videre på når vi er hjemme igen. Ha' et rigtig godt nytår alle sammen.

RosemarIE & Sten